

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **JUDr. I. U.**, narozená dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2017, č. j. „X“, o starobním důchodu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 10. 2017, č. j. „X“ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 8. 2017, č. j. „X“, kterým byla zamítnuta její žádost o přepočítání starobního důchodu, neboť dle správního orgánu nebyly naplněny podmínky § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, kdy nesrozumitelnost spatřuje ve skutečnosti, že rozhodnutí nesplňuje všechny požadavky kladené na ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Konkrétně nebyl dle žalobkyně naplněn požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle žalobně nelze zjistit, jakým způsobem žalovaná dospěla ke zjištění výše doplatku platu a paušálních náhrad výdajů ve výši 78 170 Kč za rok 2012 a ve výši 85 200 Kč za rok 2013, když dle dohody o narovnání uzavřené dne 30. 4. 2015 mezi žalobkyní a Českou republikou, Krajským soudem v Ústí nad Labem, byla žalobkyni vyplacena za dobu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 celková částka 255 701 Kč.
3. Dále žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s postupem žalované, která ačkoli tvrdila, že provedla zhodnocení doplatků platů a víceúčelových náhrad za rok 2012 a rok 2013, které byly žalobkyni vyplaceny na základě výše uvedené dohody ze dne 30. 4. 2015, neprovedla přepočtení výše starobního důchodu. Žalobkyně nesouhlasila s postupem žalované, která vycházela při posuzování žádosti o přepočtení starobního důchodu pouze z ustanovení § 15a zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, (dále jen „zákon o pojistném“). Žalobkyně trvala na tom, že žalovaná vyložila ustanovení zákona zužujícím způsobem v neprospěch žalobkyně. Pro úplnost žalobkyně uvedla, že z částky 255 701 Kč, která jí byla na základě dohody ze dne 30. 4. 2015 v květnu 2015 vyplacena, řádně odvedla pojistné.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť je z něho zcela zřejmé, kdo je jeho adresátem, jakým způsobem bylo rozhodnuto a jak se rozhodnutí týká práv žalobkyně. Rovněž výrok napadeného rozhodnutí je dle žalované jednoznačný a jasně oddělený od odůvodnění a samotné rozhodování o žádosti žalobkyně vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná uvedla, že žalobkyni jí byla předložena dohoda o narovnání uzavřená mezi žalobkyní a Českou republikou – Krajským soudem v Ústí nad Labem, ze dne 30. 4. 2015, dle které byl žalobkyni vyplacen rozdíl mezi výší platů a víceúčelových paušálních náhrad skutečně vyplacených v letech 2012, 2013 a 2014 a jejich výší stanovenou při použití platové základny vypočtené z průměrné nominální měsíční mzdy v nepodnikatelské sféře dle údajů Českého statistického úřadu za příslušný předminulý kalendářní rok.
5. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 16 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, kde je mimo jiné uvedeno, že úhrn vyměřovacích základů pojištěnce za jednotlivý kalendářní rok po roce 2007 nesmí být vyšší než maximální vyměřovací základ pro pojistné stanovený pro tento rok. Dále odkázala na § 15a odst. 1 zákona o pojistném, kde je uvedeno, že maximálním vyměřovacím základem zaměstnance pro placení pojistného je částka ve výši čtyřicetiosminásobku průměrné mzdy. Rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje maximální vyměřovací základ zaměstnance, je kalendářní rok. Maximální vyměřovací základ zaměstnance je tvořen součtem vyměřovacích základů zaměstnance zjištěných v kalendářním roce, za který se maximální vyměřovací základ zjišťuje. Žalovaná uvedla, že žalobkyni byl na její žádost přiznán starobní důchod od 1. 1. 2014. S ohledem na tuto skutečnost je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu doba od roku 1986 do konce roku 2013. Přitom je nutné respektovat maximální vyměřovací základ za jednotlivé roky stanovený zákonem.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasila a žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný se zabývala otázkou, zda započtení částek vyplacených na základě dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 uzavřené mezi žalobkyní a Českou republikou – Krajským soudem v Ústí nad Labem, dle které byl žalobkyni vyplacen rozdíl mezi výší platů a víceúčelových paušálních náhrad skutečně vyplacených v letech 2012, 2013 a 2014 a jejich výší stanovenou při použití platové základny vypočtené z průměrné nominální měsíční mzdy v nepodnikatelské sféře dle údajů Českého statistického úřadu za příslušný předminulý kalendářní rok, mohl mít vliv na již přiznanou výši starobního důchodu žalobkyně. S odkazem na ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a § 15a odst. 1 zákona o pojistném dospěla žalovaná k závěru, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v letech 2012 a 2013 dosáhla maximálního vyměřovacího základu i bez započtení dodatečně vyplacených částek, nemohly tyto dodatečně započtené částky mít žádný vliv na výši přiznaného starobního důchodu žalobkyně. Ve vztahu k příjmům za rok 2014 žalovaná uvedla, že příjmy za tento rok nejsou pro posouzení výše přiznaného starobního důchodu relevantní, neboť tento rok již nespadá do rozhodného období, za které se posuzují příjmy za účelem stanovení výše osobního vyměřovacího základu žalobkyně. V tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Žalobkyně pak výslovně shledávala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že dle jejího názoru nebylo patrné, jak dospěla žalovaná k určení konkrétních částek vyplacených na základě dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 za jednotlivé roky, když v samotné dohodě o narovnání je uvedena pouze souhrnná částka ve výši 255 701 Kč. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná vycházela z dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015, jejíž kopii žalobkyně přiložila k námitkám proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

prvostupňovému rozhodnutí. Tato dohoda včetně přílohy, která je dle čl. 6 této dohody její součástí, je založena i ve správním spise. Právě v příloze k dohodě jsou vyčíslené jednotlivé částky k doplacení, a to za jednotlivé měsíce období roků 2012 až 2014. Součet částek za jednotlivé měsíce roků 2012 a 2013 odpovídá částkám uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutí. Z rozhodnutí žalované tedy vyplývá, že při stanovení výše uhrazených doplatků za jednotlivé roky vycházela z obsahu dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015, aniž by však bylo zmíněno vyúčtování obsažené v příloze této dohody. V této skutečnosti by bylo možné spatřovat určitou nepřesnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ovšem vzhledem ke skutečnosti, že dle samotné dohody předmětná příloha tvoří její součást, není možné v této skutečnosti spatřovat důvod pro nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Námitku týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy shledal soud nedůvodnou.

10. Dále žalobkyně nesouhlasila se samotným právním názorem žalované, že částky vyplacené dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 za roky 2012 a 2013 nemají s poukazem na dosažení maximálního úhrnu vyměřovacích základů za uvedená období vliv na výši přiznaného starobního důchodu, kdy považuje výklad právních ustanovení použitý žalovanou za zužující v neprospěch žalobkyně.
11. Soud uvádí, že úhrn vyměřovacích základů za jednotlivý kalendářní rok je jednou ze základních vstupních veličin pro stanovení procentní výměry starobního důchodu. Vyměřovací základ je definován v ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Zjednodušeně lze konstatovat, že vyměřovacím základem je pro období let 2012 a 2013 vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zákona o pojistném. V případě žalobkyně tedy hrubá měsíční mzda, a to včetně doplatků, které jí byly vyplaceny na základě dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015. Pro výpočet ročního vyměřovacího základu se používá úhrn vyměřovacích základů pojištěnce, tedy v daném případě úhrn všech hrubých mezd žalobkyně za příslušný kalendářní rok, a to včetně doplatků, které jí byly vyplaceny na základě dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015. V ustanovení § 16 odst. 2 větě druhé zákona o důchodovém pojištění je však uvedeno, že úhrn vyměřovacích základů pojištěnce za jednotlivý kalendářní rok po roce 2007 nesmí být vyšší než maximální vyměřovací základ pro pojistné dle § 15a odst. 1 zákona o pojistném, tedy než čtyřicetiosminásobek průměrné mzdy. V případě, že úhrn vyměřovacích základů pojištěnce za kalendářní rok překročí čtyřicetiosminásobek průměrné mzdy, pro stanovení ročního vyměřovacího základu se použije pouze tato maximální částka odpovídající čtyřicetiosminásobku průměrné mzdy.
12. Dle § 23b odst. 4 zákona o pojistném se za průměrnou mzdu pro účely tohoto zákona považuje částka, která se vypočte jako součin všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, který o 2 roky předchází kalendářnímu roku, pro který se průměrná mzda zjišťuje, a přepočítacího koeficientu pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu; vypočtená částka se zaokrouhluje na celé koruny nahoru. V souladu s § 107 zákona o důchodovém pojištění stanoví výši všeobecného vyměřovacího základu a výši přepočítacího koeficientu vláda nařízením. Soud podotýká, že takto stanovená průměrná mzda bývá zpravidla vyšší než skutečná průměrná mzda vyhlášená každoročně Českým statistickým úřadem.
13. Vyhláškou č. 286/2011 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2012 a základní výměry

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

důchodu stanovené pro rok 2012 a o zvýšení důchodů v roce 2012, byla výše všeobecného vyměřovacího základu stanovena za rok 2010 na částku 24 526 Kč a výše přepočítacího koeficientu byla stanovena na 1,0249. Průměrná měsíční mzda pro účely zákona o pojistném na rok 2012 byla tedy po zaokrouhlení na celé koruny nahoru 25 137 Kč. Maximální vyměřovací základ pro rok 2012 byla tedy částka 1 206 576 Kč.

14. Vyhláškou č. 324/2012 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2011, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2011, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2013 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2013 a o zvýšení důchodů v roce 2013, byla výše všeobecného vyměřovacího základu stanovena za rok 2011 na částku 25 093 Kč a výše přepočítacího koeficientu byla stanovena na 1,0315. Průměrná měsíční mzda pro účely zákona o pojistném na rok 2013 byla tedy po zaokrouhlení na celé koruny nahoru 25 884 Kč. Maximální vyměřovací základ pro rok 2013 byla tedy částka 1 242 432 Kč.
15. Dle osobního listu důchodového pojištění žalobkyně dosáhla žalobkyně bez započtení doplatku dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 vyměřovacího základu v roce 2012 ve výši 1 239 942 Kč a v roce 2013 ve výši 1 339 830 Kč. Z uvedeného vyplývá, že v obou uvedených letech již vyměřovací základy žalobkyně před započtením doplatků dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 byly vyšší než maximální vyměřovací základ pro daná období. Jako vstupní hodnota pro stanovení ročního vyměřovacího základu za roky 2012 a 2013 bylo nutno již před započtením doplatků dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 v případě žalobkyně použít právě částku odpovídající maximálnímu vyměřovacímu základu za daná období, jak byl uveden výše. Další navýšení vyměřovacích základů za období roku 2012 a 2013 způsobené započtením doplatků dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 tak pro stanovení ročního vyměřovacího základu žalobkyně nemohlo mít vliv, neboť stále se pro jeho stanovení musel použít maximální vyměřovací základ za daná období, jak byl uveden výše. Následně tedy nemohlo započtení doplatků dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 mít ani žádný vliv na výši procentní výměry starobního důchodu žalobkyně.
16. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaná v daném případě postupovala v souladu se zákonem a námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
17. Pro úplnost soud k poznámce žalobkyně že z částky, která jí byla vyplacena dle dohody o narovnání ze dne 30. 4. 2015 v květnu 2015, odvedla pojistné, musí konstatovat, že s ohledem na výše nastíněnou právní úpravu tato skutečnost pro stanovení výše starobního důchodu žalobkyně nemůže mít žádný vliv. Správnost či důvodnost tohoto odvodu pak není předmětem tohoto řízení.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu ve výroku rozsudku I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 15. června 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)